

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לעורר את הניצוצות הקטנטנים

הרב שמריה קאצין

זוכר כיצד ישבתי בשולחן החג בשעה שהרב גולדשטיין אמר דברי תורה, והתחושה הייתה שמהו מאוד רוחני מתרחש כאן. הוא דיבר על כך שכל נשמה יורדת לעולם הזה כדי למלא שליחות, ובכל מקום שבו אדם מוצא את עצמו, אין זה במקרה אלא בהשגחה אלוקית - שם בדיוק הוא אמור להיות באותו רגע.

אחרי אותה חוויה, שבתי כדי להשתתף בתכנית קיץ של חב"ד כדי להרחיב את ידיעותי בנושאי יהדות, ואז שבתי לאוניברסיטה לסמסטר הסתיו. אבל משהו מוזר עבר עליי - גיליתי שאיני מסוגל ללמוד. ככל שהתאמצתי לפתוח את הספרים, לא הייתי מסוגל. נמשכתי חזרה לניו יורק.

בסופו של דבר כתבתי לרבי וסיפרתי לו שברצוני לעזוב את האוניברסיטה, שאיבדתי עניין ואני מרגיש שזה כבר לא בשבילי, ושאני בטוח מה צריך להיות הצעד הבא שלי.

לא קיבלתי תשובה מיידית, ולכן פשוט ארזתי את חפציי, והגעתי ל-770, שם מצאתי מכתב מענה מהרבי מחכה עבורי. כך כתב לי הרבי (בתרגום מאנגלית):

למרבה הצער, השגת הטוב אינה תמיד משימה קלה במיוחד. ובדרך כלל, ככל שדבר מסוים רצוי וראוי יותר, כך הוא גם קשה יותר להשגה. לכן, כאשר אדם נתקל בקשיים או במכשולים חריגים, זה כשלעצמו סימן עד כמה רב ערכו של הדבר שאליו הוא שואף. באשר לפתרון מעשי לבעיותיך, עליך לשוחח עליהן עם חברים ומכרים יראי שמים, שלהם תוכל להסביר את כל הפרטים הנוגעים לדבר, או שהם אולי מכירים אותם כבר מניסיונם האישי.

למעשה, כבר קיבלתי את ההחלטה לעזוב את

הסיפור שלי מתחיל באוניברסיטת מרילנד, שם למדתי לתואר ראשון בהנדסה, ושם התוודעתי לראשונה לחב"ד. אף שהוריי לא היו שומרי מצוות, גדלתי באווירה יהודית מסורתית, ובאוניברסיטה נמשכתי ליהודים אחרים, ואף השתתפתי מדי פעם בפעילויות של ארגון "הלל" בקמפוס. בשנת תשכ"ד (1964), פגשתי שם שני סטודנטים לתואר שני, לארי לויין וג'ואל סינסקי, שהציעו לי להתעניין בחב"ד.

לא היה לי מושג מה זה חב"ד, אבל חשתי ריקנות גדולה - איזו כמיהה פנימית שטרם באה על סיפוקה - וקיבלתי את הצעתם לנסוע לניו יורק לקראת חג השבועות, החג המציין את קבלת התורה במעמד הר סיני. כשהגעתי ל-770 חשתי את ההתרגשות באוויר, כאילו רק לפני עשר דקות קיבלו בני ישראל את התורה. התקבלתי בחמימות בביתו של הרב יוס'ל גולדשטיין, שם ביליתי את החג. הייתה זו עבורי חוויה מדהימה. אני

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

האוניברסיטה, אך לא לפני שאכן נועצתי בחבר, שהמליץ לי לספר לרבי יותר על חוסר שביעות הרצון שלי מלימודי החול, ולבקש מהרבי את ברכתו ללימודים בישיבה.

כתבתי שוב, והפעם הרבי ענה מיידית. בין היתר, הסביר הרבי מדוע לא חשתי שביעות רצון עד עתה: "הודי אינו מסוגל לחוש סיפוק אמיתי, אלא אם כן הוא מספק תחילה את רצון נשמתו".

ידעתי שהתחושות שלי היו נכונות - הייתי חייב לשבת וללמוד תורה כדי לספק לנשמה שלי את מה שהייתה זקוקה לו.

במהלך התקדמותי בלימודי בישיבה, הרביתי לכתוב לרבי לעתים קרובות, ונדהמתי כיצד הרבי היה מוכן לשאת את מכתבי הרבים, וכיצד הוא תמיד ענה.

כעבור כמעט שנה בישיבה, הגיע יום הולדתי העשרים ושלושה, ונקבע עבורי תור להיכנס ליחידות עם הרבי כדי להתברך לקראת יום הולדתי, כפי שהיה נהוג אז. ניצלתי את ההזדמנות כדי לשתף אותו בדאגותיי בנוגע לשאלה כיצד אוכל להתפרנס בעתיד. שקלתי להתחיל להשתתף בקורסי ערב במכללה סמוכה, במקביל ללימודי בישיבה במהלך היום, כי חשבתי שמן הראוי להתחיל לרכוש כישורים מקצועיים כלשהם.

אולם הרבי לא רצה שאסיט את מרצי מלימודי התורניים אחרי שנה אחת בלבד בישיבה. וכדי להפיג את חששותיי בנוגע לעתיד, הוסיף הרבי בחיך, "כרגע, הקב"ה מצליח לדאוג לשלושה מיליארד בני אדם שאין להם כל השכלה גבוהה. אם כן, סביר להניח שהוא יצליח לדאוג גם לך".

היחידות עם הרבי הסתיימה אחרי שהרבי העניק לי ברכה להמשך לימודי בישיבה. בעודי פוסע אל עבר הדלת, תלה בי הרבי מבט רציני ואמר, "אל תדאג. הכול יהיה בסדר". לקחתי את המסר הזה לתשומת ליבי.

נפגשתי עם הרבי עוד כמה פעמים בהמשך וגם המשכתי לכתוב לו מכתבים רבים. פעם אחת ביקשתי את עזרתו בנוגע לגמגום שממנו סבלתי. הרבי המליץ לי להיוועץ ברופא, אך הוא גם הוסיף וכתב שכדאי ש"יחזק בטחונו בקב"ה, המשגיח על כל אחד ואחד תמיד". וכך בדיוק היה - ככל שהלך והתחזק ביטחוני בה', כך הלך והשתפר מצב הגמגום.

אחרי תקופה נוספת של לימודים בישיבה, הרגשתי צורך לצאת לעולם העבודה, אך לא ידעתי באיזה תחום.

כהרגלי, פניתי אל הרבי, שהמליץ לי לעבור מבדק התאמה לעבודה, שיסייע לזהות את נטיותי הטבעיות.

כך עשיתי. המבדק הראה שהכי הייתי רוצה "לסייע לאנשים", אך לא הייתי בטוח מה בדיוק משמעות הדבר מבחינה מקצועית: האם עליי להשתלם כעובד סוציאלי?

אחרי שהודעתי לרבי את תוצאות המבדק, הוא אמר, "אם רצונך לסייע לאחרים, עליך לשקול להיות מורה". הרבי לא פירט איזה סוג מורה עליי להיות, וגם לא אילו מקצועות עליי ללמד, או האם ללמד מבוגרים או ילדים. הוא רק אמר, "תוכל להביא תועלת לאחרים על ידי שתלמדם אהבת ה', אמונה, ביטחון...". - כאן עצר הרבי והוסיף, "ואהבת ישראל". למיטב זיכרוני, אלו היו הדברים שהוא מנה.

כך הפכתי להיות מורה, דבר שהתברר כמתאים ביותר עבורי.

אני זוכר שהרבי אמר פעם באחת ההתוועדות שכאשר מלמדים ילדים, לא חשוב כמה דפים מחומר הלימודים אתה מלמד; מה שחשוב הוא שתיגע בנקודת היהדות, בניצוץ האלוקי שבתוך כל ילד. הוראה זו הייתה חשובה במיוחד עבור מי שמלמד ילדי גן חובה, שכבת הגיל שאותה לימדתי במשך למעלה מארבעה עשורים. תמיד השתדלתי לעורר בכל ילד את נקודת היהדות ולהחדיר בו יראת ה'. בעזרת ברכתו של הרבי, אני מאמין שהצלחתי בכך.

במשך ארבעים ושבע שנה לימד הרב שמריה קאצין ילדי גן חובה ב"ליובאוויטשער ישיבה" בברוקלין, ניו יורק. הוא רואיין באולפני "הסיפור שלי" בחודש מנחם אב תשע"ח (2018).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ח (1978) — אחרי קבלת שבת ותפילת ערבית, נודע לקהל שבכוונת הרבי ללכת לביתו, במקום להישאר ב-770 בכל מהלך השבת, כפי שנהג מאז האירוע הלבבי שעבר כחצי שנה קודם לכן. השמועה פשטה במהירות, וקהל רב התאסף ברחבה שמחוץ לבניין. הרבי יצא מלווה ברופא קרדיולוג, והשניים שוחחו כל הדרך עד לבית הרבי. גם למחרת הלך הרבי לביתו בשעת אחר הצהריים. ר"ח ניסן

< תשמ"ה (1985) — לקראת סיום המחזור הראשון של הלימוד היומי בספר משנה תורה לרמב"ם, הציע הרבי שמלבד לימוד שלושת הפרקים היומיים (או הפרק היומי, ללומדים במסלול של פרק אחד ליום), יש ללמוד הלכה אחת לפחות בעיון ובהעמקה.¹ ר"ח ניסן